

Schreeuwlandschap - Jotie t' Hooft

Het schreeuwt: grote vlokken gehuil
vallen aardewaarts, bedekken daken
en de nakende dag, dag

dag, wordt nacht, nauwelijks merkbaar
nadervarend, de avond met zijn zuigende
wolken en zijn onzedige zonsondergang.

ondergang: gelaten onderga ik de zon
die stijgt en daalt naar willekeur
der Nacht

wordt nacht, huiverend voor zichzelf
verstrikt in zichzelf, in eigen dekens
van verlangen en niet geven. Van die nacht
zijn we de zeer gehoorzame kinderen.

Nacht, wordt dag, tejatrael
de schaamlippen ontvouwend,
heilige ingang van de hemel
zichzelf voortdurend vingerend.
Want waar moeten wij ons bergen
als het uit ons binnenste te buiten gaat
alles op zijn weg vernielend
tot ons eigen schreeuwen toe.

Uit: Schreeuwlandschap, Manteau, 1975